

František Bartoš: *Historický proces individualizace a narcismus jako jeho soudobý projev*
Posudek diplomové práce

Diplomová práce Františka Bartoše orientovaná na problematiku individualizace a narcismu má teoreticko-empirický charakter. V souladu s tím je její obsah, možno říci, tradičním způsobem rozdělen do dvou částí: (historicko)teoretické a empirické. Zejména ve své druhé – empirické části je předložený text velmi objevený a inovativní.

(Historicko)teoretická část je rozčleněna do čtyř kapitol, v nichž autor postupně podává výklad čtyř historických etap ve vývoji individualizace: a) holistické společnosti, b) období, v němž – slovy autora – individualismus vystupuje v roli alternativní definice sociální reality, c) období, kdy se individualismus institucionalizuje vlivem rozpadu stavovského uspořádání a posílením centralizovaného moderního státu, c) konečně – počínaje 60. lety 20. století vstupuje na společenskou scénu „zvalorizovaný“ individualismus – narcismus.

Empirická část se skládá ze dvou kapitol: Předvýzkum a Výzkum. V kapitole nazvané Předvýzkum autor vysvětluje, jakým způsobem zkonstruoval škálu pro měření narcismu, v kapitole Výzkum je pak popsáno, jak a s jakými výsledky byla tato škála aplikována na reprezentativním vzorku populace.

Text předložený Františkem Bartošem je nápaditý, kvalitní a všestranně zdařilý. Autor v něm dokazuje, že má nejen invenci, ale i píli a zaujetí, díky nimž dokáže své nápady dotáhnout až na úroveň praktické realizace, tzn., že má předpoklady pro úspěšnou badatelskou dráhu.

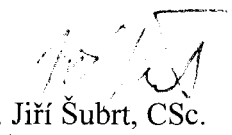
Jako podněty pro diskusi na obhajobě předkládám k práci několik poznámek a připomínek:

- Domnívám se, že vymezovat první období (holistických společností) intervalem 3 mil. př. n. l. až 11 stoletím n. l. (viz Abstrakt) je z mnoha důvodů velmi problematické, a já bych v tomto směru doporučoval autorovi (který navíc není školeným historikem) mnohem větší opatrnost.
- Pokud nejsem skutečným odborníkem na určitou historickou epochu, vyvaroval bych se takových absolutních tvrzení, jaké je např. na str. 13, podle něhož se v antickém Římu neobjevuje „jediný náznak možné individualizace“.
- Teoretickou a empirickou část by patrně bylo vhodné nějak přemostit a propojit, aby vedle sebe nestály jako dvě téměř nesouvisející studie (možná by to umožnil nějaký textový vstup do empirické části, který podle mého soudu na str. 84 chybí).

– Na str. 101 postrádám základní údaje o parametrech výběrového souboru.

Celkově mohu konstatovat, že přes uvedené připomínky doporučuji práci Františka Bartoše jednoznačně k obhajobě a hodnotím ji jako výbornou.

Praha 5. května 2008

doc. PhDr. Jiří Šubrt, CSc.